

alt Fald, det tør jeg bestemt hævde, den Retning, som jeg tilhører, har ikke ængstelig spurgt os selv: Kan Tyskland vedvarende holdes nede i Afmagt? Vi har tværtimod fra Begyndelsen af været overbeviste om, at en Nation af den Størrelse ikke i Længden kunde holdes i en Afmagtsstilling, og vi har været enige om, at selv om det var muligt, ønskede vi ikke, at en saa stor Nation ved ydre Tvang i det lange Løb skulde holdes nede. Vi tror, at en Forstaaelse mellem Nationerne kun fremmes ved, at man anerkender andres Ret, at man ikke søger at gaa andres Ret for nær, og vi har ikke bygget vor Politik paa, at nogen, vi selv eller andre, skulde holde sin Nabo nede i en Afmagtsstilling, men vi bygger vor Fremtid paa det, som vi mener er vor uomtvistelige Ret, og som vi haaber, og ogsaa er overbeviste om, i det lange Løb vil bane sig Vej mellem Folkene. Det vil ikke i det lange Løb være saaledes, at Magten er det afgørende. Naar man bygger sin Fremtid paa Retten, bygger man desuden paa en meget fastere Grund end den, som Bajonetterne kan give.

Dernæst vil jeg gerne sige noget om de økonomiske Forhold i Sønderjylland. Det ærede Medlem Hr. Schmidt spurgte med en vis Skadefryd, forekom det mig: Hvor er Velsignelsen ved Nyordningen blevet af? Hvordan er Forholdene blevet i Nordslesvig, og hvor er al den Velstand, som man haabede maatte blive Følgen af en Genforening med Danmark? Og saa nævnte det ærede Medlem en Del af de Bevægelser, som er fremme i Øjeblikket, navnlig den Cornelius Petersenske Bevægelse. Nu sørgede det ærede Medlem ganske vist for at udtrykke sig saaledes, at han ikke kunde gøres ansvarlig for Cornelius Petersens Udskejelser, men det var dog med en tydelig Glæde, han nævnte al den Uro, som er opstaaet i den senere Tid. Det ærede Medlem kan imidlertid være overbevist om, at den store Del af den nordslesvigske Befolkning ikke er med i denne Bevægelse. Den anerkender ganske vist, at vor Velstand er gaaet en Del tilbage, og at Forholdene nede hos os er vanskelige, ja, at en Del af Vanskelighederne havde det maaske været muligt at undgaa, men paa den anden Side er Befolkningens store Masse klar over, at naar der fra tysk Side spørges: Hvor er Velsignelsen blevet af? saa er det overordentlig nærliggende som Svar at spørge: Hvilken Velsignelse havde vi haft i økonomisk Henseende, hvis vi var blevet, hvor vi var? Jeg vil her indskyde den Bemærkning, at det økonomiske ikke har været det af-

gørende for os i vor Kamp, men *skal* man endelig sammenligne de økonomiske Tilstande, maa det ærede Medlem Hr. Schmidt vide, at den nordslesvigske Befolkning ved Genforeningen har undgaaet en hel Del af de Lidelser, som den tyske Befolkning maatte gennemgaa under Inflationstiden. Det er ikke med nogen Art af Skadefryd, jeg fremholder, hvor daarlige Forholdene var Syd for os i en Aarrække og til Dels er det endnu, jeg har tværtimod altid hørt til dem, der mente — og det siger jeg ikke her for første Gang, det har jeg sagt paa utallige Møder —, at det rent menneskelig set var ønskeligt, at et saa stort Folk som det tyske maatte komme ind under gode økonomiske Forhold, og at det ogsaa, hvis vi vilde se paa vore egne Interesser, vilde være fordelagtigt for os, at der kom gode Forhold indenfor den store Nation, som vi jo har saa store Handelsforbindelser med og paa saa mange Omraader meget Samkvem med. Naar man imidlertid vil konstatere, hvordan Forholdene ligger, maa man indrømme, at saadanne Lidelser, som den tyske Befolkning har gennemgaaet, en saa stor Nød og saa store Savn, som den har maattet gennemleve, har den nordslesvigske Befolkning ikke været udsat for, og selv med de vanskelige Tider, vi nu har, er der ikke nogen Udsigt til, at vi skulde komme saa langt ned i økonomisk Henseende, som man har været det i Tyskland. Heller ikke for den Del af Befolkningen, for hvem det materielle staar over det nationale — saadanne Mennesker findes der jo i enhver Befolkning, det gælder for øvrigt efter min Mening en forholdsvis lille Del af vor Befolkning —, er der altsaa nogen Grund til at skele misundeligt mod Syd.

Det ærede Medlem Hr. Schmidts Omtale af den Cornelius Petersenske Bevægelse vil jeg gerne knytte et Par Ord til. Det ærede Medlem sagde, det var uheldigt, at man anklagede denne Mand i et Øjeblik, hvor han selv anklagede. Det ærede Medlem nævnte den højtærede Statsministers Udtalelse i Bov og sagde, at i et saadant Øjeblik burde man ikke anlægge Sag, i alt Fald var det uheldigt, at man havde gjort det. Nu er det min Mening, at den Cornelius Petersenske Bevægelse har været af en saadan Karakter, at hvis man vilde skride ind, havde man ikke kunnet finde et Øjeblik, hvor Cornelius Petersen ikke selv var Anklager, for han har jo angrebet — ganske vist paa et meget løst Grundlag — danske Personer og danske Institutioner paa den mest uhørte